

Александр Блок

Есть игра: осторожно войти,
Чтоб внимание людей усыпить;
И глазами добычу найти;
И за ней незаметно следить.

Как бы ни был нечуток и груб
Человек, за которым следят — ,
Он почувствует пристальный взгляд
Хоть в углах еле дрогнувших губ.

А другой — точно сразу поймет:
Вздрогнут плечи, рука у него;
Обернется — и нет ничего;
Между тем — беспокойство растет.

Тем и страшен невидимый взгляд,
Что его невозможно поймать;
Чуешь ты, но не можешь понять,
Чьи глаза за тобою следят.

Не корысть, не влюбленность, не месть;
Так — игра, как игра у детей:
И в собрании каждом людей
Эти тайные сыщики есть.

Ты и сам иногда не поймешь,
Отчего так бывает порой,
Что собою ты к людям придешь,
А уйдешь от людей — не собой.

Есть дурной и хороший есть глаз,
Только лучше б ничей не следил:
Слишком много есть в каждом из нас
Неизвестных, играющих сил...

О, тоска! Через тысячу лет
Мы не сможем измерить души:
Мы услышим полет всех планет,
Громовые раскаты в тиши...

А пока — в неизвестном живем
И не ведаем сил мы своих,
И, как дети, играя с огнем,

Обжигаем себя и других...

18 декабря 1913

אלכסנדר בלוק: משחק

מרוסית: יהודה ליבס

(אלכסנדר אלכסנדרוביץ' בלוק, 1880-1921, בן למשפחת אצולה ותרבות מסנקט-פטרבורג, היה מגדולי המשוררים הסימבוליסטים הרוסיים. יצירותיו הגדולות והנודעות ביותר הן הפואמות 'הסקיתים' ו'שנים העשר', שנכתבו בימי המהפכה הבולשביקית, שאחריה נשתתק קולו. השיר שלפנינו נכתב עוד קודם לכן, בשנת 1913, לפני התהפוכות הנוראות של מלחמות העולם והמהפכות הרוסיות.)

זֶה מִשְׁחָק: בְּזִהִירוֹת לְבֹא חֶרֶשׁ

לְהַרְדִּים אֶת עֲרוֹת הַבְּרִיּוֹת,

בְּעֵינֵי לְבָלֵשׁ אַחֵר טָרֵף

אַחֲרָיו בְּחֶשֶׁאִי לְהִתְחַקֹּת

וְאִם גַּם אֶטוֹם בְּיוֹתֵר

הָאָדָם שְׁעוֹקְבִים אַחֲרָיו

הוא יְחוּשׁ בְּמִבְט הַחוּדֵר

וְלוֹ רַק בְּרִטֹט שְׁפָתוֹתָיו.

וְאַחֵר, קְעוֹמֵד לְהִבִּין

יִרְעֶדוּ אֶצְלוֹ יָד אוֹ כְּתָפִים.

יִסְתַּבֵּב לְאַחֹר – אֶךְ אֵין כְּלוּם,

רַק גְּדִלָה דְּאָגָה אֶז בִּינְתִים.

זֶה מִבֵּט אִי-נִרְאָה אֶךְ נִרְאֵה

כִּי אוֹתוֹ אִי אֶפְשָׁר לְחוֹזֵת.

רַק בְּרִיחַ תַּחוּשׁ, לֹא תִדַּע

עֵינֵי מִי אַחֲרֶיךָ דוֹלְקוֹת.

לֹא תִשׁוּקָה, אֲהָבִים אוֹ נָקָם

סֵתָם מִשְׁחָק כְּמִשְׁחָק יְלָדִים

כִּי בְּכָל מִפְגָּשִׁי הָאָדָם

בְּלִשְׁתִּים נִסְתָּרִים שֵׁם עוֹמְדִים.

גַּם אַתָּה לֹא תִבִּין לִפְעָמִים

עַל שׁוֹם מָה מִתְרַחֵשׁ אֲצִלְךָ:

אַתָּה בָּא אֶל חֶבְרַת אֲנָשִׁים

וּבִצְאָתְךָ כְּבָר אֵינְךָ עֶצְמָךְ.

יֵשׁ גַּם עֵין רָעָה, גַּם טוֹבָה יֵשׁ

רַק שְׁלֹא תַעֲקֹב עֵין רוֹאִים,

אֲצִלְנוּ כּוֹחוֹת בְּכָל אִישׁ

בְּהִמּוֹן מִשְׁחָקִים מִחְבּוֹאִים.

הוּא צֶעַר, בְּמִשְׁךָ שָׁנוֹת אֶלְף

לֹא נִצְלִיחַ לָמַד נְשִׁמוֹת

נִשְׁמַע טִיסַת כָּל כּוֹכְבֵי לָקֵת

בְּשִׁתִּיקָה רַעְמֵי עוֹלָמוֹת.

ובינתים באפל חיים

בלי לשלט בכוחות אשר בנו

כילדים שבאש משחקים

מציתים גם אחר גם אותנו.